AMANDA QUICK

AŽ NA DNO

Až na dno

PRAHA 2011

Přeložila:
DANIELA ČERMÁKOVÁ

Amanda Quick: Až na dno
Vydání první
Copyright © 2010 by Jayne Ann Krentz
This edition published by arrangement with The Axelrod Agency
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1630. publikaci
Přeloženo z anglického originálu In too Deep
vydaného nakladatelstvím Penguin Group,
Penguin Group (USA) Inc., New York v roce 2010
Český překlad © 2011 Daniela Čermáková
Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká
Odpovědná redaktorka Marie Hošková
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-441-7

BARONET
Praha 2011

Amanda Quick

Až na dno

První část trilogie
ZRCADLO

BARONET

Frankovi,
s nekonečnou láskou.

Prolog I

Fallon Jones: před třemi lety…

V temnotě žhnul paranormální oheň. Zářící psi energie se vzpínala k obloze. Noční nebe nad San Franciskem planulo svitem barev celého spektra. Fallon Jones sevřel oběma rukama zábradlí na balkonku svého bytu ve snaze udržet spojení s realitou. Kamkoli pohlédl, uviděl velkolepé vzorce: úchvatné, podivuhodně spletité propletence souvislostí a vztahů, jež ozařovaly stezku vedoucí do srdce samotného vesmíru.

Oslepující jas půlnočního světa předčil vše, co dosud v životě zažil. Byl si jist, že kdyby se podíval blíže, dokázal by odlišit to světlo od úsvitu stvoření, snad i zachytit čirou energii chaosu, jež poháněla síly života a smrti.

„Krásná noc na procházku, nemyslíš?“ prohlásil Tucker Austin.

Fallon se otočil a pohlédl na postavu rýsující se v prosklených posuvných dveřích. Něco nebylo v pořádku. Tucker vypadal, jako by stál na druhé straně vodopádu. Fallon na něj nedokázal zaostřit pohled. Držel cosi v ruce, ale Fallon nemohl rozeznat, co to je.

„Co tady děláš?“ zeptal se Fallon. Matně si uvědomoval, že mluví, jako by byl opilý. Byl si však naprosto jist, že při večeři vypil jen jednu sklenku vína.

„Oba přece víme, proč tu jsem.“ Tucker prošel dveřmi

a zastavil se u zábradlí nedaleko od Fallona. Předmět v ruce schoval z dohledu za levou nohou. „Ta zázračná svítilna ti opravdu sežehla smysly, je to tak? Ten přístroj má opravdu velmi zajímavé vedlejší účinky. Čím je talent silnější, tím horší jsou pak důsledky. Ty se doslova vymykáš Jonesově stupnici. Svítilna se tak stává ideální zbraní, aniž by vzbudila jakékoli podezření. Nyní jsi přišel o svou nadpřirozenou stránku povahy. Pro tebe už není cesty zpět."

„Přišel jsi mne zabít," prohlásil Fallon. Jednoduché konstatování faktů, nic víc. Uklidnilo ho, že stále dokáže uvažovat logicky.

„Varoval jsem tě, že tě tvůj talent jednou zahubí." Tucker zněl pobaveně. „Nemyslím si to jen já, jak jistě tušíš. Naštěstí je spousta lidí přesvědčena, že tak silný talent na teorii chaosu, jaký máš ty, nepřináší nic dobrého. A o mužských potomcích, kteří zdědili zakladatelovy schopnosti, se vždycky povídala spousta řečí. Všichni vědí, že se ze Sylvestera Jonese stal před smrtí paranoidní blázen."

„Sylvester zemřel před více než čtyřmi sty lety," namítl Fallon. „Nikdo neví, co se s ním stalo ve skutečnosti. A povídačky nemusí být vždycky pravda."

„Ale jak jsi často poznamenával, zajímavé fámy znamenají vždycky víc než nudná fakta."

Fallon krátce potřásl hlavou a několikrát zamrkal, aby na Tuckera lépe viděl. Ten drobný pohyb způsobil, že se vesmír kolem něj celý rozhoupal. Hlava se mu tak zatočila, že se musel pevně zachytit zábradlí balkonu, aby se udržel na nohou.

„Proč?" zeptal se. Byla to hloupá otázka. Odpověď velmi dobře znal. Z nějakého důvodu ji však chtěl slyšet z Tuckerových úst. Jednalo se ovšem o stále stejný problém. Chtěl totiž Tuckeru Austinovi věřit.

„Obávám se, že jiné řešení neexistuje." Tucker se opřel lokty o zábradlí a zahleděl se do noci. „Buď ty, nebo já. Přežití nejsilnějšího a tak. Ta kouzelná svítilna má jisté hypnotické účinky. Kromě toho, že vytváří tyhle fascinující halucinace, které právě sleduješ, jsi zranitelný vůči su-

gesci. Například bys rád skočil z tohoto balkonu, není-liž pravda?“

„Ne,“ zavrtěl Fallon hlavou. Pokusil se pohnout, ale když vykročil, klopýtl a zhroutil se na kolena.

Tucker ukázal na budovu na druhé straně ulice. „Víš, co bys měl udělat, Fallone? Měl bys přejít přes ten křišťálový most. Uprostřed budeš mít úchvatný výhled na samotný střed vesmíru. Jak bys mohl odolat?“

Fallon zesílil stisk zábradlí a zvedl se do stoje. Snažil se soustředit, avšak zuřivé vlny světel, jež ozařovaly noc, byly na jeho smysly příliš.

„Jaký most?“ vydechl.

„Tady před tebou,“ ukázal Tucker. „Vede z tohoto balkonu na střechu budovy na druhé straně ulice. Jen překroč to zábradlí a budeš na něm.“

Fallon shlédl dolů. Dole na silnici jezdily podivné stroje. Světla zářila a plápolala. *Auta*, zašeptala část jeho mozku. *Soustřeď se. Jsi čtrnáct pater nad silnicí.*

„Ty ten most nevidíš?“ zeptal se Tucker. „Vede ke všem odpovědím, Fallone. Stačí, abys vykročil po křišťálové cestě, a najdeš čaroděje.“

Fallon se soustředil. V noci se zhmotnil křišťálový most. Průsvitné schody jako by osvětlovala vnitřní záře. Zapojil svůj talent. Most se rozjasnil a vábil ho k sobě. Úchvatnou podívanou však narušil drobný záblesk vědomí.

„Myslím, že už jsem ten most někdy viděl,“ zamumlal.

„Vážně?“ Poprvé zněl Tucker mírně zneklidněně. „Kde?“

„Ve filmech. Děj byl k ničemu, ale zvláštní efekty byly docela zábavné.“

Tucker se uchechtl. „Jedině Fallon Jones dokáže přijít na logické vysvětlení dokonalé halucinace. No, za pokus to stálo. Jestli to ale nepůjde po dobrém, budeme asi muset přejít na plán B.“

Náhle se pohnul a zvedl předmět ve své ruce. Fallon se pokusil vymrštit paži, aby se bránil, ale svaly ho neposlouchaly. Instinktivně tedy uhnul celým tělem. Ztratil však rovnováhu a tvrdě narazil na dlážděnou podlahu.

Předmět, jenž Tucker svíral, bylo kladivo. Dopadlo jen pár centimetrů od Fallonovy hlavy. Zaslechl, jak praskly dlaždičky. Pod silným úderem se otřásl celý balkon.

Kdesi v noci se rozkřičela nějaká žena.

„Ty zatracený darebáku," zavrčel Tucker. Znovu pozvedl palici. „Už bys měl být dávno mimo."

Fallon se odkulil a zapojil další dávku talentu. Kladivo znovu udeřilo do balkonu.

Podařilo se mu vyškrábat se na nohy. Jiskřivá, všemi barvami hrající noc se kolem něj divoce roztočila.

Tucker se znovu prudce rozmáchl. Hrozba okamžité smrti vyslala Fallonovi do krve příval adrenalinu a vše se na pár vteřin vyjasnilo.

Konečně se mu podařilo zaostřit. Na okamžik jasně zahlédl ve světle přicházejícím z obýváku rysy muže, jehož považoval za důvěryhodného přítele. Tucker měl obličej zkřivený zuřivým vztekem. Fallon si uvědomil, že až do dnešní noci Tuckerovu pravou tvář nikdy nespatřil.

Šok z toho, že se tak strašlivě, nepředstavitelně mýlil, ho znovu vzpamatoval. Kvůli Tuckeru Austinovi zemřela spousta lidí a Fallon věděl, že část viny spadá i na jeho hlavu. Povolal plnou, zuřivou sílu svého talentu, sáhl do srdce chaosu a chopil se zuřícího ohně. Neviditelné proudy paranormálního žáru mrštil do Tuckerovy aury. Nevypadal tak úplně jako Zeus vrhající blesky, ale stačilo to, aby odvedl svou práci.

Tucker krátce zachrčel, sevřel si hruď v místě srdce a instinktivně zavrávoral pár kroků zpět, aby unikl náporu energie. Tvrdě narazil na zábradlí balkonu. Tucker byl velmi vysoký. Zábradlí mu sahalo sotva k boku. Prudký náraz ho vymrštil přes okraj a vyslal do hlubin.

Nekřičel, protože už byl mrtvý. Jennyin křik se však ozýval celou věčnost. Fallon věděl, že ho bude slýchat po zbytek života.

Prolog II

Isabella: před měsícem…

Nečekala, že za ní vrahové přijdou až do oddělení se spodním prádlem.

Vždy si dávala největší pozor večer po práci, když procházela opuštěným podzemním parkovištěm obchodního domu. Nikdy nevešla do svého laciného motelového pokoje, který si pronajala, aniž by nezkontrolovala zrádnou paranormální mlhu, jež by ukazovala na nezvaného návštěvníka. Když nakupovala potraviny, dávala si dobrý pozor na cizí lidi, kteří se objevili v její blízkosti, a nikdy, za žádných okolností, si nic neobjednávala na pokoj. Nikdo tedy neměl důvod zaklepat jí na dveře.

Z jakéhosi důvodu se Isabella cítila v oddělení s ženským spodním prádlem, v němž strávila poslední týden, docela v bezpečí. Při pohledu na dva chlapíky potulující se v uličce s dámským sportovním oblečením ji zalil ledový pot a vstaly vlasy na hlavě. Když má člověk paranormální schopnosti, začne svou intuici poslouchat.

Opatrně zapojila svůj talent a připravila se na nepříjemný ledový šok. Dokázala zachytit jedinečnou energii generovanou těmi, kteří ukrývali jakákoli tajemství. Každý člověk ukrýval nespočet tajností, malých či velkých, když se tedy nacházela v blízkosti lidí, viděla kolem sebe neustále se převalující mlhu.

Její kolegyně a zákazníky kolem ní náhle zahalily mlžné aury. Pár vteřin bojovala se svým talentem a snažila se soustředit na ty dva muže. Ačkoli se připravila, zamrazilo ji při pohledu na žhavou, vřící energii kolem té dvojice až do morku kostí. Rozhodně mají nějaký talent, možná jsou to dokonce lovci.

A ty jsi jejich kořist, napověděla jí intuice. *Uteč odsud*. Jasně, jako by mohla utéct dvěma trénovaným lovcům, kteří jsou stejně rychlí a nemilosrdní jako párek divokých vlků.

Snažila se zachovat nezúčastněný výraz. Panika by ji zabila stejně jistě jako jakákoli zbraň či nůž.

Žena ve středním věku stojící přímo před ní odhodila s vyzývavým pohledem na pult troje krajkované kalhotky.

„Vezmu si tyhle," oznámila a čekala na Isabelliny námitky.

Zákaznice vykazovala všechny viditelné znaky ženy, jež právě prošla ošklivým rozvodem. Isabella ani nepotřebovala nadpřirozenou stránku své povahy, aby náznaky pochopila: světlý proužek v místě, kde býval svatební prsten, oči příliš vytřeštěné a vypjaté od nedávné plastické operace, nový účes, křiklavá barva, módní, těsně přiléhavé oblečení. Téhle ženě se před nedávnem zhroutil celý život.

Já ten pocit znám, pomyslela si Isabella. Nebo cosi podobného. Ve skutečnosti nikdy skutečný život nepoznala. Přesto se mu v posledních šesti měsících přiblížila, natolik, že si připadala téměř normální. *Přiznej si to – nikdy jsi normální nebyla a ani nebudeš.*

Podařilo se jí vykouzlit na rtech zdvořilý úsměv a zvedla prádélko. „Jsou nádherné, že?"

„Ano." Zákaznice se teď poněkud uvolnila, když zjistila, že se jí nikdo za nákup takových kalhotek nebude vysmívat. „Proto jsem si koupila hned troje."

„Dobrý nápad. Příští týden skončí slevy a ceny půjdou nahoru," prozradila Isabella.

Při řeči koutkem oka neustále sledovala dva muže v oddělení s dámským sportovním oblečením, zatímco prádlo

markovala. Vlasy na šíji jí stály v pozoru. Na pažích jí naskákala husí kůže. Mezi lopatkami jí začal stékat čůrek ledového potu. Smysly křičely na poplach. Srdce zběsile tlouklo. *Uteč odsud. Okamžitě.*

Při normálním pohledu se ti dva lovci zdáli být tím, kým vypadali, jako znuděný doprovod čekající na své přítelkyně v kabinkách. Isabella si však povšimla, že se jim ostatní zákazníci klidí z cesty. Ti dva očividně používali své talenty a připravovali se zahnat svou kořist do kouta. Následkem toho vyzařovali tolik energie, že i lidé bez nějakého zjevného talentu vnímali na jakési podvědomé úrovni hrozbu, jež z nich vycházela.

„Promiňte, ale poněkud pospíchám," vyštěkla žena na druhé straně pultu.

„Pardon," usmála se Isabella omluvně. „Pokladna je dnes nějaká zpomalená."

Přistrčila ženě účet z kreditní karty a pero. Žena načmárala své jméno a popadla nákupní tašku s kalhotkami.

Isabella se přiměla usmát na další zákaznici v řadě, mladou matku s dítětem v kočárku.

„Mohu vám nějak pomoci?" zeptala se Isabella. *Uteč.*

„Chtěla bych si vzít toto." Zákaznice položila na pult světle modrou noční košili a sklonila se, aby zvedla malého plyšáčka, kterého děťátko vyhodilo z kočárku.

„Velmi hezká barva," poznamenala Isabella, když jí hlavou prolétlo jednodenní školení, jímž musela na začátku práce v obchodním domě projít. *Nikdy nezapomeňte pochválit dobrý vkus svých zákaznic*. Složila noční košili přesně tak, jak ji naučili, a natáhla se pro ozdobný papír. „Jak překrásný odstín modré."

Žena se napřímila a okamžitě se rozzářila.

„Ano," pokývala hlavou. „Můj oblíbený. I cena je přijatelná."

„Dobře jste udělala, když jste přišla na začátku výprodeje." Isabella se pustila do zabalování noční košile, ale pak se se zachmuřeným obličejem zarazila. „Hmm."

„Stalo se něco?"

„Na tom prádle je malá skvrnka," poznamenala Isabella.

Žena se polekaně naklonila přes pult. „Kde?"

„Zrovna tady." Isabella zvedla noční košili a nastavila ji tak, aby zákaznice vymyšlenou skvrnku vidět nemohla.

„Tahle modrá je poslední v mé velikosti," zasténala žena.

„Nebojte se, myslím, že máme ještě jednu vzadu, stejnou barvu i velikost. Bude to jenom chvilička."

S noční košilí v ruce se Isabella otočila a rychle přešla k nenápadným dveřím přímo za pultem.

Věděla, že lovci sledují, jak prochází dveřmi do skladiště, ale s trochou štěstí si neuvědomí, že si jich všimla. A i kdyby měli podezření, pravděpodobně by ji nepronásledovali. Někdo ze zaměstnanců by jí zavolal ochranku obchodu.

Noční košili odhodila na stolek a vyrazila ke dveřím, jež se otevíraly na bezpečností schodiště. Mezi dvěma řadami poliček vzpínajících se ke stropu, plných krabic se spodním prádlem, se vynořila Darlene, jedna z jejích kolegyň. V ruce držela hromadu krajkových podprsenek.

„Annie, jsi v pořádku?" zeptala se Darlene a ustaraně se zamračila. „Vypadáš, jako by ti nebylo dobře."

„Nic mi není, díky," mávla rukou Isabella.

Aby práci v obchodním domě získala, vymyslela si jméno a totožnost neexistující ženy jménem Ann Carstairsová. Na celičkém světě existovala jen jediná osoba, jež znala její skutečné jméno. V minulém týdnu byla nucena čelit skutečnosti, že ta osoba, její babička, může být mrtvá. *Když nikdo neví, jak se doopravdy jmenuješ, existuješ vůbec?* uvažovala.

Už je to tady, pomyslela si. *Okamžitě s tím přestaň. S negativním myšlením se nikam nedostaneš.* Dokud se neprokáže jinak, bude předpokládat, že je babička stále naživu. Mezitím se musela snažit zachránit si krk. Což znamenalo, že se vyhne těm dvěma lovcům.

„Vypadáš trošku otřeseně," podotkla Darlene.

„Jen nedostatek kofeinu," mávla rukou Isabella. „Dám si chvilku pauzu. Říkala jsem si, že se projdu po schodišti do kavárny. Potřebuji se trochu protáhnout."

„Pche.“ Darlene pospíchala ke dveřím do prodejny. „Přijde mi, že během výprodeje máme protahování až až. Strašně mě bolí nohy. Než to tu večer zavřeme, budu úplně vyčerpaná.“

„Já taky,“ přikývla Isabella. „Mohla bys odnést tu modrou noční košili k pultu? Čeká tam na ni jedna zákaznice. Řekni jí, že tam nakonec žádná skvrnka nebyla. Jenom hra světel.“

„Jistě, žádný problém.“

„Díky.“

Počkala, dokud Darlene nezmizela v prodejně, a pak otevřela dveře na schodiště.

Na betonových schodech zavířilo ještě více mlhy, ale na rozdíl od energie, jež obklopovala ty dva lovce, tato zářila ledovým žárem. Byl to ten druh mlhoviny, jenž se naučila spojovat si s hrozící smrtí.

„Ach, sakra, teď ne,“ zašeptala.

Snažila se zachránit si holý život. Další rozptylování nepotřebovala.

Vyrazila po schodech dolů, odhodlaná ignorovat atmosféru schodiště. Vířící opar stékající po schodech však přehlédnout nemohla. Byl chladný jako led.

Zarazila se a zvedla oči. Mlha vycházela ze střechy tříposchoďového obchodního domu, jen jedno patro nad ní. Část jí, jež se potýkala s jejím talentem už od třinácti let, na ni křičela, aby zlověstné stopy následovala. Na vrcholku bezpečnostního schodiště čekalo cosi na okamžité odhalení. Byla to otázka života a smrti.

Avšak představa, že ji na střeše obklíčí ti dva lovci, se jí ani za mák nelíbila. Bylo ale docela pravděpodobné, že ti dva dojdou k závěru, že uteče do podzemní garáže nebo ven na ulici. Vyběhnout po schodech nahoru by mohla být skvělá strategie.

Dobře, snažila se najít výmluvu sama před sebou. Stále v tom však byla nepatrná logika. Klíčové bylo najít to, co čekalo na odhalení na střeše obchodního domu, a udělat to rychle.

Na bezpečnostním schodišti se každý zvuk rozléhal do daleka. Ozvěny kroků se nesly odshora dolů. Jestli si ti lovci uvědomí, že se do prodejny nevrátí, jistě brzy uhodnou, že utekla bezpečnostním schodištěm. Pokud se rozhodnou riskovat a následovat ji na schody, uslyší ji, jak vybíhá nahoru na střechu.

Vyklouzla z bot, vzala je do ruky a rychle vyběhla schody jen v ponožkách. Alespoň že byla vhodně oblečená na útěk, pomyslela si. Vždy nosila do práce kalhoty a boty bez podpatku, připravená kdykoliv utíkat jako o život.

Posledních deset dnů prožila v napětí. Začala dokonce uvažovat o tom, jak dlouho se jí ještě podaří schovávat. Skutečnost, že ji muži Juliana Garretta našli dnes večer tak snadno, byla jasným znamením, že život na útěku si vyžádal na jejích smyslech svou daň. Takhle už dlouho žít nedokáže.

Ještě chvíli takhle uvažuj, a až se dostaneš na tu střechu, můžeš z ní rovnou skočit dolů.

Alespoň by už bylo po všem. Jestli je babička po smrti, nezbyl jí už žádný pokrevní příbuzný. Před deseti dny musela zpřetrhat všechna přátelská pouta, jež ji vázala k bývalým spolupracovníkům v Lucanově bezpečnostní agentuře. Teď byla úplně osamocená způsobem, který si většina lidí ani nedovedla představit. Ve světě, v němž měl každý nějakou identitu, byla naprosto anonymní. Jako by ve skutečnosti ani neexistovala.

Tak proč se stále snažit?

Popadl ji vztek, po těle se jí rozlilo teplo a energie a výbuch adrenalinu. Rozběhla se po schodech. Něco jí přece jen zbylo, pomyslela si. Měla nepřítele. Jmenoval se Julian Garrett. Nedovolí tomu ničemovi, aby vyhrál tak snadno.

Vždy je hezké mít nějaký cíl.

Vyběhla poslední patro schodů, úplně bez dechu, a otevřela dveře. Opatrně vyšla ven do mírné arizonské noci. Světla Phoenixu, Scottsdalu a nedalekých městeček zářila a blikala pod ní. Téměř dokonale kulatý měsíc vše zaléval svým stříbřitým svitem.

Obrovský prostor střechy byl tu a tam narušen rýsujícími se tvary klimatizačních zařízení. Obchodní dům potřeboval spoustu klimatizace, aby přežil léta a zimy v poušti.

Zaváhala, snažila se soustředit na možnosti úniku, jež by jí zbývaly, kdyby ji lovci následovali na střechu obchodního domu. Zahlédla alespoň tři další dveře ze schodišť, jež ústila na střeše.

Potok ledové mlhy však nevedl k jedné z potenciálních cest k úniku. Ozařoval cestičku na okraji střechy. Na konci stezky mrazivé mlhy stála ženská postava rýsující se proti světlům města.

Isabella vklouzla do bot a pomalu vykročila k té ženě.

„Ahoj," špitla. Srdce jí silně bušilo, ale podařilo se jí promluvit tichým a uklidňujícím hlasem. „Jsi v pořádku?"

Žena zalapala po dechu a rychle se otočila. „Kdo jsi?"

„Tento týden jsem Annie. Jak se jmenuješ ty?"

„Sandra. Co tu děláš?"

„Nevím. To mi pověz ty."

„Co to má znamenat?" Sandřin hlas teď zněl rozhněvaně. „Chceš z té střechy skočit, je to tak?"

„Nepřibližuj se ke mně."

„Dobře." Isabella se zastavila. „Opravdu bych ti ráda pomohla, ale musíme si pospíšit. Nemám moc času."

„Máš další schůzku?" Sandřin tón byl teď úplně bezvýrazný. „Nenech se zdržovat."

„Jde o to, že dole čeká párek chlapíků, kteří se mě snaží unést."

„O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?"

Isabella přistoupila o krůček blíž. Stále stála od Sandry příliš daleko na to, aby provedla to, co musela.

„Zatímco si tu povídáme, hledají mě. Nepotrvá jim dlouho, než si uvědomí, že se ze skladiště nevrátím. Bylo by dobré, kdybych z této střechy zmizela dříve, než mě najdou."

„Tebe sledují nějací muži?" Sandřin hlas nabíral na hlasitosti. „To je nějaký nejapný vtip?"

„Kéž by."

„Myslíš to vážně, že ano?“

„Velmi vážně.“

„Jsi nejspíš zdrogovaná. Čekáš tu na svého dealera? Podívej, nechci se do ničeho zaplést, rozumíš? Mám dost svých vlastních problémů.“

„Ne, čestné slovo,“ prohlásila Isabella. „Tohle nemá s drogami nic společného. Před deseti dny jsem se přimotala do velmi nebezpečného spiknutí. Byla jsem křivě obviněna. Skuteční spiklenci si myslí, že vím příliš mnoho. Obávám se, že možná zavraždili moji babičku, protože jsem jí prozradila jejich plány. A teď se snaží zabít mě. Ach, zatraceně, vážně nemám čas na povídání.“

„Jsi nějaký blázen? Jeden z těch konspiračních cvoků?“

„Tohle už jsem párkrát slyšela.“ Isabella opět přikročila blíž. Už jen kousek. Ještě pár metrů a bude se moci Sandry dotknout. Potřebovala jen fyzický kontakt.

„Stůj,“ vyhrkla Sandra. „Už se ke mně nepřibližuj. Myslím to vážně.“

Z nedalekého schodiště se ozvaly tlumené zvuky.

„Myslím, že nám došel čas,“ prohlásila Isabella. „Už jsou tu.“

„Kdo?“ Zmatená Sandra otočila hlavu ke schodišti.

„Ti zabijáci,“ odtušila Isabella.

Vrhla se dopředu, popadla Sandru za zápěstí, soustředila se a vyslala trošku energie.

Sandřina tvář znehybněla. Pohled upřela do dálky.

Isabella ji schovala za obrovský kovový kryt, jenž chránil klimatizační jednotky. Posadila ji na podlahu. „Zůstaň tady. Nehýbej se a nemluv, dokud ti neřeknu, že je bezpečné vyjít ven.“

Sandra nijak nereagovala. Isabella vyslala další záchvěv energie a pak Sandru pustila. Žena seděla v klidu, zády opřená o budovu, a upírala pohled do noci.

Dveře na schodiště se s prásknutím otevřely. Isabella věděla, že nemá smysl se na střeše ukrývat. Vrahové to tu důkladně prohledají.

Obešla klimatizační věž a zadívala se na postavu, jež se

právě vynořila zpoza schodiště. Lovec ji zprvu neviděl. Na drobné pistoli v ruce se odrážel měsíční svit a neonová světla.

„Ahoj," zavolala Isabella. Zamávala mu.

Otočil se k ní nadpřirozenou rychlostí, pozvedl zbraň.

„Mám ji," ohlásil přes rameno.

Jeho společník se objevil v těch samých dveřích. Také svíral zbraň.

„Opravdu sis myslela, že tě nenajdeme?" podivil se první muž. „Teď půjdeš hezky s námi."

„Mám v tuto chvíli trochu moc práce," namítla Isabella.

„K čertu," vyštěkl druhý muž. „To my taky. Promrhali jsme skoro celej tejden, než jsme tě vyčenichali. Šéf z toho není moc nadšenej."

Přistoupil k Isabelle a popadl ji za paži.

Dotek fungoval jako paranormální elektrický kontakt, dovolil jí, aby muži přímo do aury vyslala záchvěv energie.

Soustředila se a způsobila malinkatý výbuch ničivé psi síly.

„Zmiz odsud," pronesla tlumeně.

Ničema na pár vteřin ztuhl. Pak se otočil a vyrazil k okraji střechy.

Jeho společník jen zíral. „Co se to, k čertu, děje? Hej, Rawlinsi, kam to jdeš?"

Isabella vykročila ke dveřím na schodiště.

„Nehýbej se," zavrčel muž. Skočil po ní, popadl ji za zápěstí a otočil se zpět ke svému společníkovi. „Rawlinsi, copak ses zbláznil? Vrať se přece."

Rawlins pokračoval k okraji střechy, jako by uchvácen tisícem světýlek poblikávajících v poušti.

„*Rawlinsi*," zavolal za ním druhý muž. V hlase se mu odrážela panika. „Spadneš z tý zatracený střechy, chlape. Vrať se." Přiložil hlaveň pistole k Isabellině hlavě. „Co jsi mu udělala, ty malá potvoro?"

„Jen jsem mu řekla, aby odsud zmizel," odpověděla. Našla správné místo a vyslala muži do aury energii. „A to samé říkám tobě. Vyraž si na výlet."

Střelec na pár okamžiků znehybněl a pak sklonil zbraň. Vzala mu ji z povolné ruky. Otočil se a vyrazil za Rawlinsem k okraji střechy.

„Ach, dobrý bože," vydechla Isabella. „Přiznávám, že jsem v pokušení nechat vás oba skočit z té střechy, ale to by nejspíš způsobilo víc problémů než užitku."

Odložila zbraň a pospíchala za Rawlinsem, aby mu vstoupila do cesty. Lehce se ho dotkla. „Špatná cesta. Pojďte se mnou."

Poslušně se zastavil, tvář úplně bez výrazu. Vzala mu zbraň a položila ji na zem. Pak ho uchopila za zápěstí a druhého muže popadla druhou rukou. Oba je pak odvedla ke schodišti. Když došli ke dveřím, pobídla je dovnitř.

„Sejděte po schodech dolů, vyjděte z budovy a pokračujte dál," nařídila jim. „Ulici přecházejte jen po přechodu pro chodce. Čekejte na zelenou."

Hypnotické příkazy občas fungovaly, občas ale ne.

Rawlins vyrazil po schodech. Druhý muž ho následoval.

Nešlo zjistit, jak dlouho bude hypnotický stav trvat. Neměla totiž dostatek praktických zkušeností. S touto stránkou talentu raději příliš neexperimentovala. Ale s trochou štěstí bude mít dost času uniknout z obchodního domu a zmizet. Znovu.

Vrátila se k místu, kde seděla Sandra, vzala ji za zápěstí a vyslala k ní záblesk energie.

Sandra zamrkala a vzpamatovala se.

„Já tě znám," zamračila se. „Ty jsi ten blázen, který si myslí, že se tě někdo snaží zabít."

„Správně, pojďme." Isabella ji vedla k dalšímu schodišti. „Nerada na tebe spěchám, ale nemám mnoho času."

„Nikam s tebou nepůjdu. Jsi blázen."

„Hej, já jsem nechtěla skočit ze střechy."

„Já blázen nejsem," prohlásila Sandra naštvaně. „Mám depresi."

„To je jedno, teď ale půjdeš se mnou."

„Kam mě to vedeš?"

„Do nejbližší nemocnice. Můžeš všechno vysvětlit někomu, kdo bude vědět, co dělat. Já blázen nejsem."

Sandra se zastavila ve dveřích na schodiště. Ohlédla se zpět na okraj střechy.

„Už skočit nechci."

„To ráda slyším." Isabella ji postrčila ke schodům.

„Ale kdybys sem nepřišla včas, neměla bych příležitost změnit názor."

„Opravdu velká rozhodnutí bychom si měli dobře rozmýšlet."

„Plánovala jsem skočit celé týdny a najednou jsem se rozmyslela." Sandra se zamračila. „Proč bych to dělala?"

„Protože jsi chytrá a silnější, než si myslíš."

„Ne, má to cosi společného s tebou, proto jsem se rozhodla neskočit. Kolem tebe je něco, co tě obklopuje."

„To ty jsi volala o pomoc. Nezapomeň na to."

Sešly po schodech na podzemní parkoviště. Isabella usadila Sandru do otlučeného vozu, který si koupila v hotovosti před deseti dny, a odjela do nemocnice. Odvedla Sandru do čekárny a počkala s ní, dokud ji zdravotník nedoprovodil do pokoje.

Sandra se ještě ve dveřích zarazila a ohlédla se. „Uvidíme se ještě někdy, Annie?"

„Ne," zavrtěla Isabella hlavou.

„Jsi anděl?"

„Kdepak, jen všední konspirační teoretik, který si myslí, že se ho nějací lidé snaží umlčet."

Sandra si ji pozorně prohlížela. „Vzpomínám si na kroky na bezpečnostním schodišti. Pamatuju si, jak jsi mi říkala, abych byla zticha a nehýbala se. A viděla jsem zbraň ležící na té střeše. Buď opatrná, Annie."

„Díky," pronesla Isabella. Usmála se. „Budu. Ty ale taky, ano?"

„Dobře," přikývla Sandra.

Následovala zdravotníka bílou chodbou.

Isabella vyšla zpět na nemocniční parkoviště. Měla by tu auto nechat. Našli si ji v tom obchodním domě. Musí předpokládat, že mají i popis jejího auta.

Otevřela kufr, vyndala malý batoh, který si nechávala uvnitř, a auto zavřela. Přehodila si popruh batohu přes rameno a vyšla z garáže na ulici.

Věděla, kam teď půjde. Události večera jí nedaly jinou možnost. Aby se dostala do cíle své cesty, bude muset použít tu formu dopravy, která za sebou nezanechává žádný papír či zápis v počítači.

Bude stopovat až do Scargill Cove.

1

„Tohle je pro mě dokonalý případ, na kterém bych si vyzkoušela, co umím," prohlásila Isabella. „Víte to stejně dobře jako já. Jen zbytečně hledáte problémy tam, kde nejsou, pane Jonesi."

„To už mi pár lidí říkalo," přiznal Fallon. „Zřejmě mám s potížemi jisté zkušenosti. A přestaňte mi říkat ‚pane Jonesi'. Jmenuju se Fallon, zatraceně. S tím ‚panem Jonesem' jste vyrukovala až poté, co jste tu začala pracovat. Když jste mi nalévala kávu ve Slunečním svitu, byl jsem pro vás Fallon."

„Dobře." Isabella se na okamžik zarazila a pak se usmála. „Fallone. A teď zpět k mému případu."

Její úsměv a energie jako by rozzářily celou kancelář, jako obvykle. Snažil se porozumět těmto parafyzikálním zákonům, ale zatím se nikam nedostal. Teoreticky byl úsměv pouhým výrazem tváře, výsledek drobounkých změn v pozici malilinkatých svalů a nervů. Neměl by oplývat takovým druhem síly, jakou vyzařovala Isabella svým úsměvem.

Ani neexistovala vědecká metoda, která by dokázala vysvětlit, jak by mohla osobní aura probouzet v lidech v její blízkosti pocity takové duševní pohody. Žádný logický důvod, proč by mu mělo její energetické pole pomoci pročišťovat a organizovat myšlenky.

„Váš takzvaný případ," prohlásil po zralé úvaze, „spadá do kategorie ztracených psů a domů, v nichž straší. V Jones a spol. se snažíme tento typ klientů nepřijímat. Tohle je totiž opravdová vyšetřovací agentura."

„Norma Spauldingová by jen chtěla, abychom zkontrolovali ten starý dům, který se snaží prodat, a prohlásili, že v něm žádní duchové nestraší."

„Žádní duchové ale neexistují."

„Já to vím, vy to také víte a stejně tak Norma," prohlásila Isabella trpělivě. „Ve skutečnosti nevěří, že by na tom místě strašilo. Chce jen zarazit všechny ty klepy. Říká, že všechny ty řeči o tom, jaké podivné věci se v tom domě dějí, ničí všechny její snahy o prodej. Myslí si, že kdyby dostala potvrzení od opravdové paranormální detektivní agentury, bude po problému."

Opřel se na židli a nohu si položil na roh pracovního stolu. Tento stůl, stejně jako prosklená knihovna a nástěnné svícny s egyptskými motivy, pocházely z vybavení losangeleské kanceláře Jones a spol., když byla ve dvacátých letech otevřena. Předtím se kancelář dohlížející na západní pobřeží nacházela v San Francisku. Na rozdíl od londýnské kanceláře se pobočka na západním pobřeží od chvíle, kdy byla na konci devatenáctého století založena, mnohokrát přestěhovala. Její ředitelé byli totiž značně neposední.

V šedesátých letech přesunul Cedric Jones, jeden z dlouhé řady Jonesů, kteří řízení agentury zdědili, ústředí do Scargill Cove. Před dvaceti pěti lety se kancelář znovu stěhovala, když do jejího čela usedl Gresham Jones. Greshamova žena, Alice, totiž rozhodně odmítla žít v zapadlé malé vesničce na severním kalifornském pobřeží. Tehdy se Jones a spol. vrátili do Los Angeles, kde působili na centrále Společnosti arkány.

Když se však vedení ujal Fallon, objevil Cedricovy záznamy o Cove a výjimečné energii té oblasti. Ze zvědavosti navštívil nevelkou obec, aby umístění zkontroloval, a zjistil, že měl Cedric pravdu. Energie ve Scargill Cove byla

přesně to, co agentura potřebovala. A on také, pomyslel si Fallon.

Odemkl tehdy dveře Jones a spol. a vešel do místnosti, jež jako by uvízla v časové smyčce. Pod třicetiletým prachem zůstalo vše, stolem počínaje a nástěnnými svícny konče, tak, jak to Gresham zanechal, když kancelář zavíral, aby se vrátil do L. A.

Kromě nábytku ve stylu art deca se tu nacházelo i několik dalších starožitností vypovídajících o historii Jones a spol. Jednalo se o hodiny z viktoriánské doby stojící na stole, o starobylý stojan na deštníky a věšák z tepaného železa. Jediné vybavení, které si Fallon přinesl, byl počítač a nový, monstrózní kávovar.

Pozoroval svou novou asistentku a snad již po milionté se snažil odhalit tajemství Isabelly Valdezové.

Venku vytrvale pršelo. Tichý oceán měl barvu kalené oceli a vlny se rozbíjely o pobřeží. Avšak tady, v malé kanceláři v druhém patře, bylo vše jasné a nezdolně optimistické. Za jiných okolností by se mu tato hřejivá, veselá energie na nejvyšší míru protivila, s Isabellou však bylo z nějakého důvodu vše jinak.

Seděla u druhého stolu, který si objednala po internetu v obchodě s reprodukovanými starožitnostmi hned první den, co u Jones a spol. začala pracovat. K vynesení masivního dřevěného stolku ve viktoriánském stylu a židle, jež k němu patřila, po úzkém schodišti do druhého patra v budově bylo zapotřebí dvou lidí – tedy chlapíka, který stůl dovezl, a Fallona. Isabella na ně dohlížela. Musel uznat, že talent na organizování tedy měla.

Nebyly to však její kancelářské dovednosti, jež ho nadchly a zaujaly. Byla to skutečnost, že jí ani v nejmenším nevadil jeho talent. Chovala se, jako by na jeho paranormální povaze nebylo vůbec nic neobvyklého. Z vlastní zkušenosti tušil, že je to velmi zvláštní. Podstata jeho talentu spočívala v tom, že dokázal rozeznat vzorce uprostřed chaosu. Byla to složitá a nepopsatelná schopnost, které sám nerozuměl. Ostatní vždy jeho talent znepokojoval.

Ve Společnosti arkány neustále kolovaly zvěsti o mocných talentech na chaos, zvlášť těch, které se tu a tam objevovaly v rodině Jonesových. Velmi dobře si uvědomoval, že si někteří členové Společnosti mezi sebou špitají o tom, že stále hlouběji a hlouběji upadá do sítě temných konspirací, jež si sám vykonstruoval. Někteří spekulovali o tom, zda nastane doba, kdy už od sebe nedokáže odlišit hranice mezi fantazií a realitou: což byla typická definice šílenství.

Kdyby jen tušili plný rozsah toho, co se svým talentem dovedl, byli by zděšení, pomyslel si. On byl však Jones. Věděl, jak udržet tajemství. A byl si zatraceně jistý, že to ví i Isabella Valdezová. Vždy je hezké mít něco společného se ženou, která v muži probouzí všechny základní instinkty. Což byla samozřejmě jedna z největších komplikací, jež ho v současné době sužovala. Isabella ho fascinovala od okamžiku, kdy ji spatřil.

Další nepochopitelnou stránkou Isabelliny osobnosti byla skutečnost, že neměla žádné potíže s jeho náladovostí či prchlivostí, kvůli nimž trávil spoustu času procházkami po pláži v Cove. Jednoduše ho přijala takového, jaký byl.

Fyzickou přitažlivost chápal. Isabella sice postrádala uhlazenou dokonalost, díky níž vypadalo tolik ženských hereckých hvězd a modelek, jako by vzešly ze stejné formy. Její ostré, okouzlující rysy a tajuplné zlatavě hnědé oči ho však okouzlily od samého začátku.

Po ramena dlouhé tmavé vlasy nosila svázané do strohého, praktického drdolu, jenž ještě zvýrazňoval ostře řezané rysy její brady, nosu a lícních kostí. Postavu měla zaoblenou na těch správných místech, v šatech či v sukni ji však dosud neviděl. Neustále nosila džíny či tmavé kalhoty, košili s vyhrnutými rukávy a boty bez podpatku. Místo kabelky měla batůžek, který nepředstavoval zrovna poslední výkřik módy. Byl robustní a účelný, vždy plný rozličných věcí.

Připadlo mu, jako by byla Isabella vždy připravená na cestu. *Nebo možná na útěk?* Tato myšlenka mu za poslední měsíc vířila hlavou více než jednou.

Byl si docela jistý, že má silný intuitivní talent nějakého druhu, ačkoliv se o přesné povaze svých schopností nerada zmiňovala. To bylo v pořádku. Ani ona na něj kvůli jeho talentu nenaléhala. Navíc jí v nejmenším nevadilo pracovat pro vyšetřovací agenturu, jež se specializuje na paranormální jevy. Vlastně se chovala tak, jako by v této oblasti měla už jisté zkušenosti. To nebylo zase tak velké překvapení. Spousta silných intuitivců nacházela uplatnění v detektivní či bezpečnostní branži. Když totiž své schopnosti neuplatňovali, častokrát skončili jako psychiatři nebo naprostí blázni.

Když ji upozornil na skutečnost, že jsou Jones a spol. úzce propojeni s organizací, jež se věnuje výzkumu paranormálních jevů, jednoduše pokrčila rameny. Tehdy ho suše informovala, že každá kancelář, dokonce i ta, kterou řídí paranormální detektiv, vyžaduje efektivní vedení.

„Všimla jsem si, že jste vždy rád pánem situace," prohlásila. „Ale věřím, že jste už pochopil, že je načase naučit se stanovovat si priority a delegovat. Svůj talent byste měl zasvětit vyšetřování, a ne udržování kanceláře v chodu."

Ani si nevzpomínal, že by ji doopravdy najal. Pravda, pohrával si s myšlenkou, že by zaměstnal někoho, kdo by mu pomáhal zvládat hromady papírů, knih a vytištěných dokumentů, jež se válely všude po malé kanceláři. Dokonce i pomyšlení na to, že by kolem sebe měl někoho, kdo by dával pozor na to, aby mu nedošla káva, bylo neuvěřitelně přitažlivé. K tomu, aby si dal inzerát, se však vůbec nedostal. Neměl totiž tušení, na koho by se měl obrátit, aby našel asistentku, kterou potřeboval.

Isabella mu však tento problém pomohla vyřešit. Dala výpověď v kavárně Sluneční svit naproti přes ulici, kde pracovala jako číšnice, vešla do Jones a spol. a oznámila mu, že odteď bude jeho novou asistentkou.

Proměna ústředí kanceláře na západním pobřeží proběhla během několika dní. Tam, kde kdysi vládl organizovaný chaos, nastoupil teď pořádek a řád. Isabelle se dokonce podařilo zprovoznit malou kuchyňku vedle hlavní kanceláře.